

Đánbà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU: 43 - SO: 176 - 6 NOVEMBRE 1942

MỖI SỐ 0\$15

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về:

LA DIRECTRICE DU

Tuần - báo Đán - Bà

76. WIELE - HANOI

BA THÁNG 1\$30

SÁU THÁNG 3\$50

MỘT NĂM 7\$00

CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

PHÁP LUẬT THƯỜNG THỨC

VẤN ĐỀ TÀI SẢN GIỮA VỢ CHỒNG

THỐNG CHẾ PÉTAIN

ĐÃ NÓI

« Điều kỳ vọng của bản chức là đến khi ký bản hòa ước, thì nước nhà đã thống nhất rồi. Có đủ điều kiện ấy, Đại-Pháp mới mong khôi-phục địa-vị tinh-thần trên thế giới. Bản-chức rất mong các người tuân kỷ-luật và phò tá bản chức cho được thành công.»

B) Tài-sản chung do ai quản-lý?

Điều thứ 108 Dân luật Bắc-kỳ nói rằng: « Chồng được quản-lý tài-sản chung. Còn vợ thì được quyền quản-lý tùy theo giới hạn được thay mặt gia đình mà thôi ». Theo điều đó, ta có thể phân biệt quyền của người chồng và quyền của người vợ.

a) Quyền của chồng. — Đứng quản-lý tài-sản chung, người chồng có thể dùng tài-sản ấy làm các việc thường, cần thiết hoặc có ích-lợi cho gia đình; sửa chữa nhà cửa, giả các món nợ đến kỳ hạn, bán các lợi-lức của ruộng vườn... Ngoài ra người chồng có quyền đem bán những động-sản chung, miễn là dùng về việc có ích lợi cho gia đình, nhưng các động-sản đó không được đem cho người khác

tùy theo ý mình muốn. Nhất là chồng không có quyền tự ý sử dụng các bất động-sản chung và các bất động-sản thuộc về kỷ phần của vợ. Ví dụ như muốn bán một thửa ruộng thuộc về tài-sản chung hoặc một cái nhà thuộc về kỷ phần của vợ, phải hai vợ chồng cùng nhau công đồng, hoặc phải mỗi bên công nhiên hay là mặc nhiên bằng lòng mới được. Vì lẽ đó, muốn cẩn thận trong công việc mua bán với một người đàn ông có vợ hoặc một người đàn bà có chồng, ta nên yêu cầu cả hai vợ chồng làm giấy.

b) Quyền của vợ. — Tuy pháp luật nhận cho người chồng đứng quản-lý tài sản chung, người vợ vẫn có quyền riêng của mình. Vì lẽ rằng về mọi việc nhu yếu trong gia đình, vợ cũng như chồng, đứng

thay mặt cho đoàn thể vợ chồng cũng được, nên vợ cũng có quyền trong việc quản lý tài sản chung: mua đồ ăn, sắm thức mặc, trả tiền thuê nhà, trả tiền điện nước, nói tóm lại về tất cả các việc chi tiêu trong nhà người vợ có thể dùng của cải chung mà chi phối. Nhưng người vợ không được quyền sử dụng tài-sản theo ý mình muốn, dù tài-sản đó là của riêng mình; ví dụ như muốn đem cho hoặc đem bán một cái nhà do cha mẹ cho riêng mình, người vợ vẫn phải có chồng ưng thuận cho mới được.

(Xem tiếp trang 2)

VẤN ĐỀ TÀI SẢN GIỮA VỢ CHỒNG

(Tiếp theo trang nhất)

c) Sau khi biết đại khái quyền hành của hai vợ chồng, ta có thể tự hỏi nếu một trong hai người lạm dụng quyền hành của mình thì sao? Nhà lập pháp cũng đã nghĩ đến trường hợp đó, và định rằng khi nào người vợ lạm dụng cái quyền thay mặt đoàn thể vợ chồng, thì người chồng có thể thu hồi tất cả hoặc một phần quyền ấy được; khi nào người chồng bỏ không lo liệu sự nuôi nấng vợ con hay là tiêu tán các của chung, thì người vợ có thể xin tòa án cấm người chồng từ đây về sau không được sử dụng kỷ-phần của vợ và một phần hay tất cả những sản-vật của tay người vợ làm ra, cũng cho phép người vợ được đứng quản-lý, hưởng-thụ và nếu có cần thì được sử dụng các tài sản ấy.

C. Thanh-toán tài-sản chung

Tài-sản chung sẽ đem thanh toán khi xảy ra một trong các trường hợp sau đây:

1) Hai vợ chồng một người chết trước. — Nhưng ở đây ta cũng phải phân biệt nhiều trường hợp khác nhau: nếu một người trong hai vợ chồng chết trước mà có con đẻ lại, thì tài-sản chung không đem thanh toán, người vợ hay người chồng còn sống sẽ quản lý tài-sản đó để nuôi nấng dạy dỗ các con, rồi sau khi người ấy chết, của cải sẽ đem chia cho các con làm của thừa kế. Nếu vợ chết trước mà không có con: thì theo điều thứ 113 Dân luật Bắc-kỳ, người chồng thành sở-hữu-chủ tất cả tài sản chung, kể cả kỷ-phần của người vợ nữa. Nếu chồng chết trước mà không có con, người vợ góa được hưởng hoa lợi tài-sản chung (hưởng hoa lợi thôi chứ không phải là sở-hữu-chủ) suốt trong thời-kỳ ở góa, và tài sản chung vẫn để nguyên; nhưng khi người vợ góa chết hoặc đi tái giá mà trước kia hai vợ chồng không có con, thì các tài sản sẽ đem thanh

toán: của riêng chồng về những người ăn thừa kế của chồng, của riêng vợ về những người ăn thừa kế của vợ, tài sản chung, thì đem chia đôi, nhưng người ăn thừa-kế của chồng được một nửa, những người ăn thừa kế của vợ được một nửa.

2) Hai vợ chồng ly dị nhau. — Trước hết, một điều chắc chắn là người vợ bị ly hôn bao giờ cũng có quyền lấy lại các đồ tư trang phục sức của mình. Ngoài ra, ta phải phân biệt nhiều trường hợp

Nếu người vợ bị ly hôn đã có con thì được một phần trong tài

sản chung, phần ấy sẽ tùy theo kỷ-phần của người vợ đã góp vào hay đã tăng thêm cho của chung; nhưng nếu người vợ vì có ngoại tình mà bị chồng ly dị thì cái phần ấy sẽ bớt đi một nửa. Nếu người vợ bị ly hôn không có con, thì được lấy lại kỷ phần của mình và được một nửa của chung, trừ kỷ phần của chồng đi rồi; nhưng nếu người vợ vì có ngoại tình mà bị chồng ly-dị, thì ngoài kỷ phần của mình chỉ được một phần tư tài-sản chung thôi.

Trên đây là những điều ấn định trong bộ Dân-luật Bắc-kỳ. Luật Trung-kỳ về chỗ này lại hơi khác: nếu vì ly-dị mà thanh toán tài sản

Xem tiếp trang 13

nên lại ép tôi phải lấy kẻ mồ, người nữa để mẹ tôi yên lòng khi nhắm mắt. Không ngờ người chồng sau này chẳng ra gì, chỉ bòn của vì nhà tôi vốn dư dật. Tôi lại trở về ở với mẹ đẻ. Như tôi bây giờ còn nên nghe lời mẹ kiếm chỗ tựa nương nữa không? Mẹ tôi chỉ sợ tôi cô độc cô quả.

CHÍNH

TRẢ LỜI. — Ở trường hợp bà sau khi đã trải tới ba cuộc nhân duyên mà vẫn không ra gì thì bà bà nên tin là tại số. Trời đã không cho bà gặp một người chồng tử tế trăm năm tơ tóc, thì có bước đến bước thứ tư thứ năm đi nữa, bà cũng không thể thắng được mệnh Trời! Huống hồ trong mọi việc khác ở đời, lấy sự kiên nhẫn gan góc, bại rồi lại đấu mà giành đua với số phận thì mới có thể: « có công mài sắt có ngày nên kim » chứ như trong việc nhân duyên, lấy hết người này đến người khác, cố giành với số phận để tìm cho được một người chồng tử tế thì e rằng sự kiên nhẫn đó sẽ trở lại có hại cho bà đấy!

Vấn chẳng gặp người chồng cho ra chồng mà cái đời mình rút cục lại tàn tạ một cách bí ối.

Xem tiếp trang 14

Với 20 năm kinh-nghiệm

BÀ ĐỖ

NGUYỄN THI - VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

Nhà hộ-sinh

20, Grand Boudhad 20,
(Trước vườn hoa Hàng Đậu)

Tel. 1300 — Hanoi

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYÊN HÀ

Khách bình như không nghe tiếng, bước thêm mấy bước nữa, sát lại cạnh bàn giấy của Oanh. Lúc ấy khách mới ngẩng mặt lên. Oanh giật mình

Một tia điện cảm xúc chạy qua lòng Oanh, Oanh dịu giọng:

— Cửa vợ mày thì mày giữ lấy, can bệ gì tới tao.

— Thưa anh, của một người đàn bà xấu số, một người mà... Oanh nhắm mắt rồi mở ra ngay, miệng nói rất nhanh:

— Một người mà tao đã quên từ lâu, một người không có dính dáng gì đến đời tao nữa. Thôi thôi, mày ra đi đừng để tao phải gọi người đến đuổi mày.

— Anh đừng đuổi, anh nên gọi người đến bắt... Vì tôi, tôi thằng Tuynh này — Tuynh đâm vào ngực — là một đứa giết người! Tôi đã giết Mỹ anh ạ!

Tuynh đứng không vững, ngã phệt xuống đất, hai tay ôm mặt khóc. Hai đứa con Tuynh cũng khóc vang lên. Phòng giấy của

(Tiếp theo)

Nghe tiếng mở cửa Oanh ngừng đầu nhìn, quắc mắt mắng người loong toong:

— Tôi dặn anh thế nào?

— Thưa ông...

— Nhưng tôi dặn anh thế nào?

— Dạ, ông dặn con không được cho ai vào cả... xong ông này — anh ta vừa nói vừa chỉ vào cái danh thiếp dương cầm ở tay anh — nhất định đợi vào

Oanh chưa kịp đáp thì hai cánh cửa lại hé mở, một cái mặt lộ vào, rồi cả một thân người lù lù tiến tới chỗ Oanh. Người ấy vận quốc phục, đầu đội khăn trắng, mặt cúi gằm.

Oanh khó chịu quá, bắt buộc phải đứng lên. Oanh vừa định mời khách ngồi và định hỏi khách thì Oanh bỗng ngạc nhiên thấy đằng sau khách có hai đứa nhỏ. Ra chúng cùng vào với người khách mà vì chúng đi sau, Oanh không biết. Một ý nghĩ vụt qua đầu Oanh « Chắc lại đem con đến để lấy cơ xin việc làm hẳn ».

— Ông ngồi chơi kia, ông có điều gì hỏi?

Oanh nhìn hai đứa bé: Chúng mặc quần áo sạch sẽ thơm tất tưởi

thốt lên một tiếng:

— Tuynh.

Khách đáp:

— Vâng, tôi là Tuynh.

Oanh cau mặt, chỉ tay ra cửa:

— Ra đi! Tôi không muốn tiếp anh. Anh ra ngay lập tức.

Khách chống hai tay xuống bàn, nhìn thẳng vào mặt Oanh, nói thong thả.

— Xin anh bớt nóng cho em...

— Không ai anh em gì với mày, bước!

Giọng Oanh nạt nộ quá. Hai đứa nhỏ sợ. Chúng chạy núp chặt tay áo khách và mặt nhìn Oanh làm lễ.

— Anh Oanh, anh tha em.

Oanh đỏ mặt, đập bàn:

— Tao tha mày đã lâu! Cút đi! Tao không muốn nhìn mặt mày một phút nào nữa!

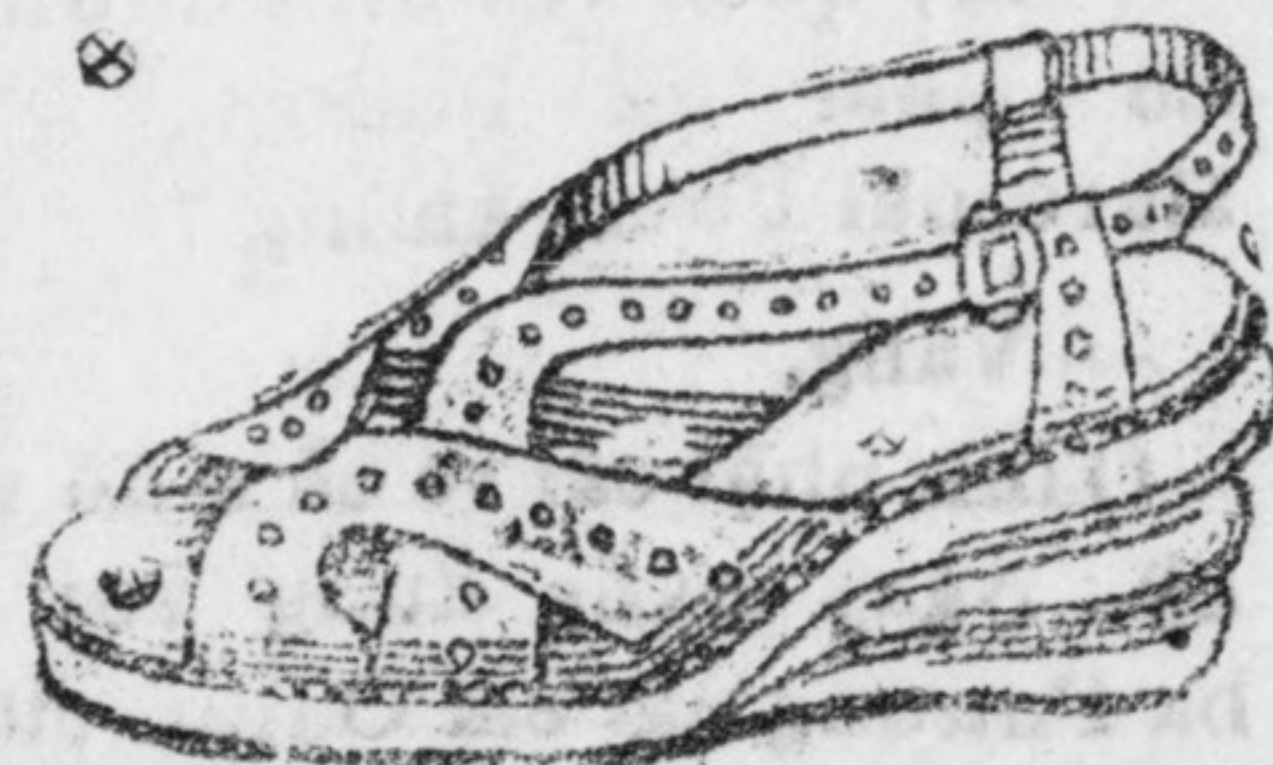
— Anh cho em thưa mọi câu truyện,

— Tao không nghe, Mày không ra ngay, tao đập vỡ mặt mày bây giờ.

Hai đứa nhỏ mếu mào, ôm lấy Tuynh gọi: « Cậu ơi cậu » Tuynh vẫn đứng yên, rồi rút ở trong túi ra một tập giấy, hai tay đưa cho Oanh:

— Thưa anh những cái này của Mỹ.

MỜI QUÝ BÀ, QUÝ CÔ LỊCH SỰ ĐẾN THĂM HIỆU GIÀY:

QUÊ LÂM

6, Rue de la Laque, Hanoi
(PHỐ CHÁ CÁ)

Bản hiệu mới chế rất nhiều kiểu giày và Sandales phụ nữ rất mới, đẹp, bền, giá hạ

Oanh hăm những tiếng khóc và tiếng thôn thức.

Oanh run run, không biết nó gì. Mắt Oanh nhìn vào đồng iấy mà Tuynh vừa để ở bàn : « Quái cái gì như những vé cầm đồ ở Vạn-Bảo » Oanh nhắt lên coi. Quả những vé ở Vạn-Bảo thật. Những đồ cầm toàn là vàng và kim cương. Số tiền lấy ra là một vạn đồng. Oanh nghĩ : « Không có lẽ thằng này đã hết của đến nỗi phải đem nữ trang của vợ đi cầm » giữa lúc ấy Tuynh đứng lên. Tuynh lau nước mắt bảo Oanh :

— Anh đừng coi cái ấy vội anh coi cuốn nhật ký của Mỹ đã.

Một sức huyền bí xâm chiếm cả người Oanh. Oanh cầm tập giấy xem :

Sáng bữa nay ngược quá, mấy thằng khách ở Vạn-Bảo lại nghị mình là kẻ cắp. Chút nữa thì lóí thối. May ! Cầm vừa đúng được vạn bạc đủ số tiền Tuynh lấy của Oanh. Phải trả người ta chứ ! Ngày kia thì bác Phương ở Nam lên. Bác bảo là đã tìm được nhà người em của Oanh. Trả lại người ta bằng cách ấy mà hay.

Oanh nóng cả mặt, ngồi xuống ghế, đặt tập giấy trên bàn, hỏi Tuynh :

— Mỹ quen với bà Phương à ? Co phải bà Phương ở phố Maréchal Foch, không ?

— Vâng.

Oanh nhắt cái vé cầm đồ nhìn kỹ : Ngày tháng đúng với lúc bà Phương đặt em Oanh 6000\$. Đồ. Thì ra tất cả cơ nghiệp bạc triệu của anh em Oanh ngày nay đều do tiền của Mỹ cả. Oanh gật gù : « Thảo nào lúc ở phố

Năng-Tĩnh mình đã đã nghĩ, lại đến lúc ra mở cửa hiệu, bà Phương đưa bao nhiêu tiền... »

Oanh ngẩng mặt hỏi Tuynh :

— Mỹ mất bao giờ ?

— Mỹ không chết vì bệnh, chính tôi giết Mỹ. Anh đọc nốt đi... Anh đem tôi ra tòa-án đi... Tôi là kẻ có tội, tôi xin chết để chuộc tội.

Oanh lại cầm cuốn nhật-ký lên.

Tuynh bước lại gần, giữ lấy tay Oanh, nói :

— Thôi anh không cần phải đọc, anh để tôi kể cho anh nghe nhanh hơn. Anh đến nhà tôi nói chuyện với Mỹ chính tôi biết cả. Tôi định giết cả anh lẫn Mỹ. Nhưng cái lòng trinh-tiết của Mỹ đã cứu anh. Nếu Mỹ không nhảy khỏi cái ghế Divan và anh sà lại thì tôi hẳn chết tuốt.

Oanh há mồm...

— Anh cho tôi nói nốt. Tôi lại định bỏ tù anh lẫn nữa bằng cách vu vạ cho anh định đến tổng tiền cho một đảng và bắt Mỹ phải làm chứng rằng chuyện có như. Mỹ không chịu. Tôi đập Mỹ rất tàn nhẫn, càng đập Mỹ càng kháng kháng xin tôi bỏ cái ý định ấy đi.

Oanh buột miệng :

— Chắc vì Mỹ còn yêu tôi.

Chính tôi cũng có cái ý nghĩ ấy nên cơn ghen càng nổi lên. Tôi hành hạ Mỹ như hành hạ một kẻ tù... Nhưng anh ơi, tội lắm, cả hai ta cùng lắm ! Không phải Mỹ còn yêu anh — tôi nhiều nghĩa chữ yêu là nghĩa vật chất — nên binh vực anh đâu. Đây Mỹ viết. Tuynh giở vội cuốn nhật ký đọc :

... Tôi xin cầu Trời soi sáng lòng chồng tôi !... Tuynh ơi ! Sao mình lại đang tâm hăm hại một người vô tội. Sao mình lại bắt em làm chứng gian cho người. Em không nghe mình, không phải là vì người mình muốn hại là Oanh ! Với ai em cũng thế. Mình ngờ em yêu Oanh nên bênh vực Oanh ! Oanh em lắm ! Em đã có chồng rồi kia mà ! Mình không sợ rằng việc ấy ra đến tòa án. Oanh nói tuốt những hành vi trước của mình ra ư ? Oanh đến để báo thù mình chứ có định tổng tiền mình cho đảng nào đâu ! Trong một lá thư gửi cho em, Oanh nói Oanh còn giữ cái văn tự mình viết. Tuy nó chỉ là một mảnh giấy trắng, song biết đâu khi việc vỡ lở, người ta không có cách dùng những phương pháp của khoa học làm những chữ mình viết, trước mớ đi, bây giờ lại hiện ra ! Lúc ấy thì ai có tội, mình hay là Oanh?... Cầu trời soi sáng lòng chồng tôi.

Tuynh ngừng đọc kêu lên :

— Anh Oanh ơi ! Tôi ngu muội quá. Tôi không hiểu thế ấy. Lòng tôi chỉ sôi lên vì ghen, vì sự muốn hăm hại anh cho kỳ chết. Mỗi ngày tôi đánh Mỹ bốn năm trận.

Oanh thấy người đau như dần, lòng sốt như muối bóp. Oanh hoa cả mắt, nói một cách hân học :

— May khốn nạn quá Tuynh ạ !

— Vâng, tôi là một giống sai-lang... Nhưng đã hết đâu, anh để cho tôi kể nốt những tội của tôi. (Còn nữa)

SEN TINH ĐỂ ?

(Xem tiếp trang 6)

THU MỘNG

Hồn lạc bơ vơ ghé quán đêm,
Áo xiêm nhẹ rũ bụi bên thềm.
Cương hồng neo lại đường muôn dặm.
Tiếng hạc vang mừng khách chữa quen.

Một ai tóc bạc phơ như tuyết,
Chống gậy êm đi giữa bóng mờ.
«— Quán lạnh đêm tàn xin nghỉ bước,
Rượu đào vẫn đợi khách văn thơ!»

Một bước một theo một ngại ngần,
Trắng về lạnh lẽo ngập đầy sân.
Xa xa giòng nước êm êm chảy,
Dưới mái ai ngồi đối chủ nhân.

«— Này đây quán vắng năm năm đợi,
Trắng nước âm thầm nhớ khách đi.
Cho đến đêm nay mây gió trả,
Mảnh hồn oan khổ giữa sầu bi!»

« Dám xin lỗi cũ khách ngừng trông,
Muôn vạn sinh linh tắm bụi hồng.
Bể thăm ví chung nguồn nước lại,
Không bằng nước mắt kẻ long đong.

« Nơi đây chiều được hồn mang hận,
Nhưng mảnh trăng vàng lá tả rơi.
Giữa những đêm buồn ai tiếc giận
Gió ngàn đẩy lá đẹp buông lời...»

« Trăng hững hờ soi nước hững hờ,
Đêm nay quán lạnh cảnh bơ vơ.
Đường trần nếu khách còn vui bước,
Động biếc ai đâu nản ý chờ. »

Trông trăng lão nhẹ buông râu cước
Trân trọng tay nâng chén rượu đào :
« Khách hãy tạm dừng, rồi chửa ở,
Cũng đành, ta biết nói làm sao ! »

Đỡ chén đầy trăng khách cúi đầu :
« Dám xin thừa hết nỗi nông sâu,
Thuyền ra sóng gió chênh bao đoạn,
Để chở về toàn những khổ đau.

« Trời xa, bể cả, lòng cao rộng,
Ái ngại muôn loài sát hại nhau.
Đã rắp buông chèo xuôi bến mộng,
Chợ lòng dịu dịu vết thương đau.

« Nhưng còn hai bóng dưới lều tranh,
Ngày tháng mong con sự nghiệp thành.
Tóc bạc, lòng già, thân thể trẻ...
Nỡ nào dám phụ những ngày xanh !

« Chén rượu đêm nay xin uống cạn.
Tạ từ lão trượng quá lưu tâm.
Hẹn sau ngày thăm ân tình trọn,
Đem áo về đây rũ bụi trần »

Chống gậy tiên ông bước xuống thềm,
Thở dài : «—Thương kẻ nặng trần duyên.
Ta về động cũ Thiên-thai vậy,
Ai trọn ân- tình biết mấy niên ! »

«Lão trượng!» Trời! Sao ngã trước hoa!
Bâng khuâng mình với bóng trăng tà...
Tả tơi sương gió theo thu rụng,
Tiếng hạc phương trời vọng... vọng... xa.

Ngân-Giang

BỎ QUÊN

TRUYỆN của TRUC-DUONG

(Tiếp theo)

HAI mắt Marie Louise hờ hững với tất cả vàng son lộng lẫy ở nơi cung-diện xa-lạ. Nhưng hai con mắt ấy không thể hững hờ được với một thiếu-niên quý-phái dự vào bậc công-hầu: quận-công Astorga. Chàng thiếu niên ôm một tài lớn, và ủ một mối tình âm-thầm. Từ lâu mà cặp mắt vương-giả nhìn chàng một cách khác thường thì chàng định ninh rằng có thể đi bắt mặt trăng ở trên trời mang xuống đất. Sự kính yêu lặng lẽ ấy kéo dài trong bao nhiêu năm.

Mối tình thực là trong trẻo, và thiêng liêng. Người thiếu-niên bao giờ cũng kính cẩn đứng xa mà chiêm-ngưỡng, mà tôn-thờ. Người thiếu-phụ lúc nào cũng bước những bước rất đoan-chính trên con đường bền-phận.

Không một lời nào đã nói ra. Nhưng cũng không một ý nào bị che-lấp. Người ta hiểu nhau qua những rung-động thâm kín của lòng. Và, cả đôi tài sắc ấy, nếu có cần phải có lời gửi về thân-thích, ắt cũng có thể viết một lời Đường-thi:

*Lạc dương thân-hữu như tương vãn,
Nhật phiên băng tâm tại ngọc hồ.*

Nói làm sao được hết sự lạ-lùng. Người thiếu-niên ấy vì muốn cho Hoàng-Hậu Marie vui, nên bỏ tiền ức triệu ra tổ-chức một cuộc đại-hội ở ngay nhà mình. Công việc sửa soạn trong ba tháng. Tất cả những cái gì quý-giá đều có cả. Quận-Công cho mời tất cả các nhà bài-trí nổi tiếng ở châu Âu đến để bài-trí gian nhà mà Vua và Hoàng-hậu sẽ ngự đến. Người ta thấy ngoài những châu ngọc

vô vàn, còn có biết bao nhiêu bức hoạ, bức thêu, những công-trình điêu-khắc và hoa thêu cổ lạ ở khắp các nơi. Nhất là chỗ Hoàng-hậu ngự, có bài-trí những phong-cảnh mơ màng và êm đẹp của Pháp-quốc, có treo ảnh Đức vua cha và Hoàng-hậu Henriette de France, dè Marie Louise khi nhìn thấy sẽ có thể ăm dềm mà tưởng nhớ tới quê-hương, tới xứ-sở, tới giòng sông Seine chảy như lụa và vườn Saint Cloud có cây xanh bóng mát mơ màng. Ý của Quận-công thật nên thơ. Huống-chi cái nên thơ đó lại đem phụng-sự ái-tình, thì lại càng nên thơ lắm nữa? Ngày hội đến, vua và Hoàng-hậu cùng ngự tới, theo sau là tất cả các bậc vương hầu của Triều-dinh. Ai nấy đều choáng váng về những cái huy hoàng lộng lẫy của nhà quận-công. Hoàng-hậu và Đức vua đều lấy làm đẹp lòng và không tiếc lời khen ngợi. Nét mặt chàng thiếu niên rạng lên. Hai mắt chàng sáng ngời. Chàng mỉm một nụ cười thỏa mãn. Nhưng những sự đó cũng chưa lấy gì làm lạ. Cái lạ là — ôi! điều này các bạn có thể tưởng tượng được không? cái lạ là.., khi cuộc vui đã tàn — cuộc vui nào mà chả có lúc tàn — khi Vua và Hoàng-hậu đã ngự về cung, và quan khách đã ra đến người cuối cùng, quận-công đuổi tất cả gia-nhân ra ngoài rồi khoá tất cả các cửa lại, chỉ để ngỏ một lối chính, Đoan, chính tay quận-công châm lửa đốt toà nhà ấy. Lửa bén, cháy lan ra, bốc to lên,

SEN TINH-ĐỂ

Là đầu đề một chuyện dài rất cảm động, rất tươi sáng, một chuyện dài mà tất cả các bạn đều phải yêu-mến đến say-sưa, do ngòi bút thân mật của...

(Xem tiếp trang 9)

bằng bằng, ngùn ngụt: Trận hoả-tai lớn đang diễn ở giữa sự kinh hoàng vô cùng của cả một kinh thành lớn. Quận-công cuời ngửa, tuốt gương trần, đứng chắn ngang ở lối cửa, trả lời các đội cứu hoả từ các nơi rầm rập kéo đến:

— Cảm ơn các ngài, xin các ngài lui gót. Nhà tôi cháy là do tay tôi đốt. Ý tôi muốn như thế. Tất cả những thứ quý - giá ở trong này đều bày ra để đón tiếp Hoàng-hậu và đề phụng - sự Ngài. Một khi Ngài đã ngự qua rồi thì không ai có quyền thưởng-thức sau Ngài nữa. Vì thế, tội đốt.

Lời nói thực đến cuồng và nồng cháy. Ai trông thấy đều phải đứng trân trân nhìn ông Hoàng quý-phái đã đốt tất cả vàng bạc châu ngọc của mình ra tro để phụng-sự một mối tình vương - giả. Truyện đến trong cung cấm. Nhà vua lắc đầu. Hoàng-hậu Marie Louise thở dài.

Năm tháng qua, cho đến ngày — lại cũng vì những lễ chính-trị rất nghiêm-khê — người ta thấy không thể để yên Marie Louise ở ngôi Hoàng-Hậu được nữa. Than ôi. « Những nhan phải giống ở đời mãi ru? » Một ngày sáu-thăm kia, một bàn tay yên-quái đã dang-tâm bỏ một thứ thuốc độc giết người vào bánh để dâng lên Hoàng-Hậu. Marie Louise phải chết, chết mà không có phương cứu chữa. Vì cái ngài vàng ở Tây-ban-Nha, lúc ấy, đề nặng lên trên sự thăng bằng của cán cân Âu châu.

Ta được chứng-kiến lúc lâm chung của Hoàng-Hậu. Tới đây, xin các bạn cùng tôi hãy mở cuốn sách bỏ quên trong lư-diêm đêm ấy. Để rồi ta cùng cố tìm lấy những hình ảnh của một đời người.

Tháng 6 ... năm 194...

« Ngày mai! Ngày mai! Hai tiếng ấy đối với những kẻ yêu-

đương, những kẻ tham-vọng và những người đau-khổ, nó có cái nghĩa gì? Hai tiếng ấy sâu cái vai gì ở trong cuộc đời chúng ta! Thường chúng ta đọc hai tiếng ấy, trên môi chưa chan là hy-vọng, ấy vậy mà cái ngày mai đầy hứa hẹn kia chỉ là một mối đau-khổ khi nó thành ngày hôm nay, nhất là khi nó đã thành ngày hôm qua. Ấy cuộc đời ta là thế: chỉ có ước mong thương tiếc. Bằng ấy tiếng đã viết cả cuốn sử đời người chúng ta...

« Vậy thì cũng trong cái ngày mai ấy, quận-công Astorga đã phải nhìn một cảnh tượng bi-thảm vô cùng.

« Hoàng-hậu ngự nằm trên giường. Sau khi đã truyền cho tất cả mọi người lui ra, ngài phái bảo tên thị-nữ hầu cận:

« — Gân ta đây, ở buồng bên kia, có một người đang đau-khổ. Con ra gọi người ấy vào đây.

Tên thị-nữ yên lặng đứng dậy. Hoàng-hậu lại phán tiếp:

« — Ta không thể nhắm mắt mà không nom thấy người ấy một lần cuối cùng, mà không ngăn y không cho theo ta, mà không một lần nói với y những lời mà đã lâu lắm lòng ta chỉ nói thầm:

Quận-công Astorga bước vào. Mặt chàng nom mà khùng-khiếp. Chàng đứng lại ở cửa, không nói được một tiếng.

« Hoàng Hậu lấp bắp:

« — Quận Công lại đây. Ta đợi.

Quận công tiến lại gần giường ngự, quỳ xuống, chắp hai tay, nước mắt dàn dụa. Chàng đợi Hoàng Hậu nói trước. Hoàng hậu lấp bắp:

— As.org...

Rồi nàng im bặt: hình như tiếng ấy chết trên môi nàng. Giấy lát nàng mới nói tiếp:

(Xem tiếp trang 11)

Thuyền ai ghé BÊN CÔTÔ

Buồm lụa bột căng hơi gió, chỉ còn sóng xôn-xao. Vì cả một trời thơ đất Việt đã sang Ngô, nên trắng nước Hàn - giang đêm nay mờ hẳn lại.

Nàng bước chân lên bến **CÔ-TÔ**, chim trời lạc trong hoa, hương trời lan xuống cỏ. Đẹp! Chả trách muốn đời ca tụng đến Tây-Thị đất Việt.

Thưa cô, cô tuy khôn phải nói Tây-Thị, nhưng cũng người đất Việt. Sắc đẹp của cô sẽ như sắc đẹp Tây-Thị, tiếc thay không phải tự trời trang điểm (mà ai được hân hạnh như Tây-Thị) nhưng tự Kem và Phấn **COTO** trang điểm.

Kem và Phấn **COTO** nguyên liệu mua ở Âu-Châu từ trước nay do bà Hoàng-Xuân-Hân Được-sĩ hăng nhất, tốt-nghiệp Mỹ-viện Khoa-học Paris, trông nom việc chế tạo, sẽ được xứng với mùa Xuân trong đời cô. Thưa cô, còn đợi gì mà không đời mua cho được Kem và Phấn **COTO**

Produit de beauté de Vienne
Agent Exclusif pour
L'INDOCHINE:

COTO

Hanoi-29, Lamblot-Hanoi

Cán đại-lý khắp Đông-dương

CAI QUAN NIỆM VỀ NHAN SẮC CỦA NGU' O' I DONG PHU' O' NG

Cũng như đàn bà La-Mã và Ai-Cập (đọc bài của Khuê Hương trong những số trước) đàn bà Tàu từ thượng cổ cũng đã rành về khoa trang điểm, đã biết dùng những mỹ-phẩm để tô điểm thêm cho nhan-sắc.

Bởi vì chưa biết các chất hóa học, họ chỉ dùng thảo mộc mà chế phấn, son nên phấn son của họ không làm hại da. Thường họ lấy hạt cây yên-chi nghiền nhỏ thành một thứ phấn trắng, muốn có phấn vàng họ nghiền hoa yên-chi màu vàng, có phấn hồng họ nghiền hoa màu hồng. Hồng vàng trắng pha trộn với nhau họ có đủ màu phấn thích hợp với màu da từng người. Còn son, đây là nước ép thuần túy của hàng trăm thứ hoa màu đỏ hoặc họ dùng « chu xa ». Họ lấy cái bút lông thấm nước son đó mà vẽ má hồng, môi son.

Đến sự tỉa vẽ lông mày của họ mới thực cầu kỳ vì việc đó họ cho là quan hệ nhất trong việc điểm trang. Họ hót muội đen, hoặc đốt cành trúc bách điệp, khói đen tụ lại thành một thứ mỡ hóng dùng vẽ mày rất đen, rất tốt.

Cứ xem cách chế tạo tinh-vi những mỹ-phẩm, cách trang điểm công-phu của đàn bà con gái, ta đủ biết cái quan-niệm về nhan-sắc của người phương Đông từ thượng cổ đã tề-nhị lắm. Người phương Đông lấy cái tinh-thần mà thưởng thức nhan sắc nhiều hơn là lấy những cảm giác về thị dục.

Đối với người phương Đông, mỹ nhân là một bông hoa, song phải là một bông hoa có

hương, cái hương tinh thần nhưng đây cũng là cái hương tiết ở cánh hoa, đài nhung. Ngồi gần một mỹ nhân, cái khiến người phương Tây hay là người phương Đông Tây-hóa bây giờ cảm-động là bộ ngực nở nang, vóc người tròn trặn ngời ngời những cái gì kêu gọi được dục-tính. Trái lại người phương Đông cũ cảm vì cái hương thơm của mỹ nhân trước hết. Đọc các tiểu-thuyết cổ, những đoạn điểm tình anh hùng tương kiến mỹ nhân đều thấy tả : « Chợt có mùi hương thoang thoang, rồi rèm ngọc vén lên một vị tiểu thư yểu-kieu mỹ-lệ bước ra » hoặc « chợt mùi hương ngào ngạt

khắp phòng, Sinh biết là Tiểu-Thư đã lại... » Cho đến khi tương-tư, chàng si tình người phương Đông cũ cũng mơ tưởng đến mùi hương của người yêu trước hết :

Hãy còn thoang thoang hương trầm chưa phai.

Mùi hương quả là cái điểm đẹp cốt yếu nhất của mỹ nhân. Dương như không có mùi hương, mỹ nhân dù có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành cũng không còn là mỹ nhân. Thế theo cái quan niệm về nhan sắc ấy, nên đàn bà phương Đông đời bấy giờ rất sẵn óc để làm thế nào cho mình có cái đẹp của bông hoa mà lại có cả cái hương của bông hoa cho đúng với câu thiên hương quốc sắc. Dương quý Phi được vua sủng ái vì mồ hôi nàng thơm. Đến bây giờ ta có thể tự hỏi không biết cái hương hân của nàng do tự trời sinh hay là nàng đã có một bí quyết riêng dùng hương thơm của hoa cỏ mà khiến thơm cả được mồ hôi. Vì người đàn bà Tàu hồi thượng cổ đã tinh tường về sự dùng hương thơm lắm. Sách vở đều chứng thế :

Thang lan rủ bức trướng hồng tâm hoa.

Họ khiến da thịt thơm tho, mà đến y-phục của họ cũng đều hương sóng sạ ướp nữa :

Đốt phong hương hả mà hơ áo tằm.

Cô Thúy

(Xem tiếp trang 13)

ngon thực nó cũng làm tội người ta quá lắm !

Nhiều người thực ra không phải dãi ăn, cứ thật thà mới nuốt trôi cơm, mà phải dành nhau mua thịt. Họ chỉ là những kẻ có tâm lý trẻ con : « Làm cầu làm quán không sao. Hễ ai mớ đến mất bao nhiêu tiền. » Lặng yên, không có luật hạn chế thịt, thì hàng tuần họ không ăn một miếng thịt cũng không sao. Nhưng luật hạn chế thịt ban bố công nhiên, một ngày thứ sáu không có thịt, họ đột nhiên lấy làm khó chịu ngay, tưởng như cái quyền lợi của họ bị ai phạm đến vậy. Thế là họ thấy thiếu thốn. họ phải mảy mò mua cho được thịt để ăn hôm thứ sáu !

Thực chỉ tại trời đất ở Đông Dương thanh bình quá nên người ta mới thù-phụng cái miếng sốt sắng quá thế. Chứ như ở các nước đang chinh-chiến, một tuần được một bữa thịt đã là may và dù vung tiền ra như rác người ta cũng không thèm ăn hơn được kẻ khác một mẩu thịt con ! Ấy là không nói, cái miếng ăn chưa dễ đã ngồi yên được mà ăn. Còn lo tránh nạn bom, nạn súng !

Không biết rằng những người quen ăn ngon miệng ở xứ ta, lại đã phì nộn, mạnh khỏe sẵn trong lúc mua trứ hàng dăm ba cân thịt, hàng yên lập sường để ăn ngày thứ sáu có đọc cái tin vô-tuyên diện văn văn ở các báo hàng ngày, như sau này không nhỉ :

« Ở Pháp nhiều người già con trẻ và kẻ bệnh mới lành bị chết vì thiếu ăn ».

Ở Pháp, cũng còn xa. Ngay ở xứ mình đây trong các thôn quê phần đông dân hàng năm không biết mùi thịt. Thế mà họ vẫn sống !

THU-LINH

MOT NGÀY KHÔNG THỊT

Sự hạn-chế thịt đã bắt đầu thi hành được hai tuần. Từ đây người không có đạo Thiên-Chúa đến thứ sáu cũng bắt buộc phải kiêng thịt.

Ấy là nói thế chứ sự thực, ngày thứ sáu chỉ là ngày người ta không kiếm được thịt mà mua, chứ không phải là ngày ta nhịn hẳn thịt. Vì các bà nội

trợ quá phòng xa, và lại sẵn tiền đã lo mua trứ từ hôm trước.

Các báo hàng ngày trong Nam kể chuyện ở các hàng thịt trong chợ Bến Thành, trước cái ngày không có thịt người ta đứng vòng trong vòng ngoài, chen chúc nhau tranh dành nhau mua thịt trứ. Giá đắt mấy cũng

mua, thịt bực nhọc, đầu thừa đuôi thẹo cũng cứ hết veo veo. Ngoài Bắc, cảnh tượng không khác gì. Từ thứ hai thứ ba các bà đã nhét tiền vào tận tay các người bán thịt để đến thứ năm họ dành cho mình thêm nửa cân hoặc một cân thịt. Làm như một ngày không thịt gia đình các bà không thể « sống » được. Các bà nói, có ngụ một ý vinh vang tự đắc :

— Trẻ nhà tôi không có thịt

là ăn kém cơm ngay.

Hoặc :

— Cậu cháu khó ăn lắm. Cơm rau nhạt nhẽo là nuốt không trôi.

Thật, cái miệng chổng con của các bà chẳng đại tí nào cả !

Mùi thịt cá, miếng phong-lưu ai mà không thích. Nhưng sẵn có thì ăn, chứ đã mất tiền lại phải cầu cạnh, mua chuốc mới có mà ăn thì cái miệng hay ăn

...do ngồi bút thân-mật và đáng yêu của :

TRÚC-ĐƯỜNG

(viết để tặng độc-giả)

SEN TỊNH-ĐỀ

sẽ bắt đầu đăng trên ĐÀN - BÀ từ số sau,

Trả lời đẹp

BÀ SẮC BẮC LIÊU. — 1.) Da nhờn hay sinh ra tàn hương chừng cá. Chữa da nhờn thành da mịn, chỉ có hai thứ lait de concombre và lait d'amande douce. Giá thứ trên 6p50, thứ dưới 10p00. Vui lòng mua dùm. 2.) Mặt thể thì chỉ nên dùng rất ít phân hồng mà đánh phớt khắp má. Đánh một chỗ, còn chung quanh trắng đã xấu, trông lại có vẻ ponpée. 3.) Son dùng màu rougevil.

Cô Nga (Hanoi). — 1.) Lait d'Ammande douce có thể hay crême được lắm, song không thay phần vì nó không làm mặt trắng như đánh phấn được. Nó rất tốt cho da mặt. Da nào dùng nó cũng được 2.) Dùng son smith tốt hơn. Nhai miếng cau khô thật lâu cũng thế 3.) Vì cô vừa ốm khỏi ăn đã bữa nên coi hơi mập và cao 1m45, nặng 41 lấy gì làm mập lắm mà lo. Theo régime nói trong thư, bớt nước sườn và bớt nước thịt bỏ đi. Tập thể thao thêm mỗi ngày nửa giờ. 4.) Hạnh nhân đã dập lấy cả nước lẫn bã hâm nóng vuốt vào

ngón tay, vuốt từ trong ra ngoài.

Cô Cương (Việt tri) — 1.) Sao lại dùng teinture d'iode bôi vào mặt? Da sẽ cháy đi, phải lặt nghề sát ngay vào những nốt cháy ấy (có gọi là thâm) rồi dùng lait d'amande douce thì mới mong cứu vãn về mặt được. 2.) Đó là những mụn trứng cá, có thuốc riêng. Cả lait d'amande douce và thuốc trứng cá 13\$50. Vui lòng mua dùm cô.

Cô V. L. (Thanh-hóa). — Bây giờ không thể mua được thuốc tẩy lông nữa vì trong thuốc đó có chất sulfure d'arsenic không có giấy thầy thuốc người ta không bán.

Bà Ngọc (Vĩnh yên). — Vừa chớm lạnh, tay đã đỏ ửng, vậy nên dùng thuốc này xoa tay thì sẽ trắng ra :

Glycérine 50 gr
nước chanh quả 50 gr
trộn hai thứ đun cách thủy 15 phút.

Cô Ninh (Phủ thọ). — Mùa lạnh đã tới cần đi bi tất (vớ) mà chân cứ đỏ mồm hơi thể thì bi tất hay rách lắm. Dùng thuốc này :

1.) acide salicylique 2.) Talc
3.) amidon. Nếu acide salicylique

3 phần thì talc 7 phần, amidon 9 phần trộn cho đều. Mỗi chiều ngâm chân vào nước muối, 15 phút, lau cho khô, lấy thuốc trên sát vào chân. Chắc hẳn chỉ 10 ngày khỏi.

Cô Vĩnh (Phúc-yên). — 1.) Mùa này lại càng nên dùng lait de concombre lắm vì mùa này chúng ta hay dùng crême, lỗi trước khi đi ngủ lấy lait de concombre xoa lên mặt bao nhiêu crême, phấn sạch hết, da sẽ trở nên mịn màng. 2.) Đã gửi crême 1sar cho cô.

Bà Khang (Sai-gon). — 1.) Đã có chữa ba tháng, nên dùng ngay Lanoline đi để lác dễ song bụng không có vết nhăn. Tối trước khi đi ngủ thì xoa. 2.) Lotion astringente rất hợp với da bà vứa bà nhờn, gửi 10\$00 3.) Da mặt thể dùng phấn màu ocre claire, đánh phớt má hồng thôi, đánh ngay gò má và loang một chút về phía tai, như thế mặt sẽ có vẻ thon. Đã gửi lait d'amande douce.

Gia Chánh

Mứt bí, đao không xam

VẬT LIỆU. — bí đao, đường tây hay đường muối, vôi bột, thứ vôi đã dùng để làm nhà, đun chua.

CÁCH LÀM. — Bí đao gọt sạch vỏ tía ra các miếng hay từng thớ cũng được, tùy ý dày, mỏng, xong rồi ngâm nước phen độ nửa giờ thì vớt ra. Bỏ một ít vôi vào chậu, đổ nước vào lấy tay khuấy cho đều để độ một giờ cho vôi lắng xuống rồi lấy nước trong mà ngâm độ vài giờ bện hãy ném thấy nước lạt như nước lạnh thì hãy đổ nước ấy đi làm như thế độ 3 lần thì vớt ra xả nước lạnh cho được 5, 6 lần. Lấy chảo đặt nước cho sôi bỏ vào một ít phen độ bằng hai ngón tay út, đợi phen tan, đổ bí vào để cho sôi bao giờ thấy bí trong hãy vớt ra. Một cân bí một cân đường, đường đem xen cho sạch nhớ bỏ ít nước kéo bí ra nước, để lửa riu riu bao giờ thấy đường kẹo lại thì hãy vớt ra đem phơi nắng. bí sẽ khô và trong, làm như thế này các bạn sẽ không sợ sự già với mà em thường được nghe các bạn gái phản nân.

BẠCH KIỆU

MUỐN MUA CRÈME PHẤN
LYCA BẮN LẠNG CÁC
BÀ, CÁC CÔ LẠI HIỆU

LYCA

118, Rue du Coton — Hanoi

Crème phấn **LYCA** rất tốt
không thứ nào bì kịp. Muốn
lấy mẫu dùng thử các bà
cô lại Tòa-báo hay lại
hiệu **LYCA**

Ở xa kèm 0p.20 tem vui lòng
gửi bưu

CUON SACH BO QUEN...

(Tiếp theo trang 7)

— Túc-hạ ơi! Đã đến lúc để làm mỗi an ủy cho quý-hữu, để trang-diễm những ngày còn lại của quý-hữu. Còn sống, ta là người của quốc vương, của xứ Tây ban nha, của bốn-phận. Chết đi, ta chỉ là người của quý-hữu. Ta không rời quý-hữu một lúc nào. Ở đâu quý-hữu cũng gặp ta, ở trong lời căn-nguyện, ở trong giấc ngủ của quý-hữu, trong lúc quý-hữu ngắm mặt trời, mặt trăng, nhua hoa, nhìn cỏ, nghe suối ca, chim hót, tất cả đều là linh hồn của ta truyền sang những kỳ-quan của Tạo hóa, để đền đáp quý-hữu, dưới trăm nghìn hình thể và muôn vạn âm-thanh. Ta luôn luôn sống ở gần quý-hữu cho đến lúc mà ta có thể mang quý-hữu đến trước ngài, chúa, để quý-hữu ở bên ngài cùng với các tín đồ khác, trong số những người đã làm đầy-đủ bốn-phận ở trên cõi trần này. Đó ta chỉ xin quý-hữu như thế và rất trông mong ở quý-hữu. Quý-hữu là một trang mã thượng hảo-hiệp và trung trực! Quý-hữu mang tên những bậc cha ông anh hùng và là con một

giòng họ khảng-khái. Vây, cái tình của một bà Hoàng chỉ có thể gọi cho một người như quý-hữu những tư-tưởng cao-thượng và những hành-vi cao-kỳ. Ta tin-rậy ở quý-hữu đó Marie Louise nức lên. »

« Tôi kể cho Y. nghe câu truyện Marie Louise đến đoạn này thì Y. bỗng ngược mắt nhìn tôi. Hai con mắt Y. như còn đọng lại một mối buồn não nuột.

— Tội nghiệp!

Đoạn, Y đứng dậy, ra cửa sổ. Lúc ấy, một ít nắng chiều còn sót lại ở ngoài cây, một thứ nắng yếu ớt, vàng ủa. Y. bảo tôi :

— Thôi, tôi đi về đây.

— Chị hãy ở lại một lát nữa.

— Ở thế nào được, tôi phải về làm một món cá.

Nói đoạn nàng cười :

— Tôi làm cá khéo lắm, thành ra lụy về cái khéo ấy. Người ta nghiện món cá của tôi.

Tôi tiễn Y. ra ngoài đường. Được mấy bước Y. quay lại bảo tôi :

— Thôi, anh trở lại đi. Đời tôi đã nhiều ly-biệt rồi nên tôi thấy sợ cả từ sự ly-biệt nhỏ.

(Còn nữa)

TRÚC-ĐƯỜNG

— Tàu Hoàng - Hậu có bao giờ!

— Không, ta biết không còn hy vọng gì cứu chữa được.

— Tàu Hoàng-Hậu, Nếu muốn một có thể nào thần-hạ sẽ theo Hoàng-Hậu.

— Ấy, chính ta cũng sợ điều ấy và cũng vì thế mà ta muốn gặp quận công hôm nay. Ta biết rằng không có ta thì quận công không sống được, mà ta thì ta muốn cho quận-công sống.

— Lệnh trên muốn cho thần-hạ sống để mà đau khổ?

— Không, quận công sống để nghĩ đến ta, để giữ những kỷ niệm về ta, để phụng sự Tổ quốc, để giúp đỡ quân-vương.

— Tàu Hoàng-Hậu, đời thần-hạ chỉ có một bảo-vật, là tấm ái-tình.

— Ấy, chính tấm ái-tình ấy buộc quận công phải sống, bởi vì chính ta truyền cho quận-công cái lệnh ấy.

— Tàu Hoàng Hậu, ngài muốn thần-hạ hy sinh gì thần-hạ cũng xin tuân theo, trừ cái việc phải ở nán lại trên mặt quả đất này khi Hoàng Hậu đã ngự đi khuất.

— Quý-hữu, ta lúc nào cũng ở gần quý-hữu. Hồn ta không rời quý-hữu. Tình luyện ái trong trắng vô ngần của ta là tình luyện-ái của thiên-thần. Chúa sẽ ban phước lành cho ta khi ta rời bỏ cái bình hải trần tục. Ta đã yêu quý-hữu, ta còn yêu quý-hữu. Bây giờ đứng trước đấng Tạo-hóa đương gọi ta về, và Tử-thần đương chờ ta, ta nói với quý-hữu như thế.

— Trời ơi! Đó cũng là thiên đường của thần hạ này rồi.

— Vây thì quý-hữu hãy khá giữ lấy những kỷ niệm của ta

SẮP BÁN :

THANH-LỊCH

của bà VÂN-ĐÀI

Cuốn xã-giao cho các bạn gái, để biết cách xử dụng tất cả các trường hợp trong cuộc giao-tế ở đời, có thể trở nên người lịch-thiệp nhã-nhận.

ĐANG IN :

LÀM BẾP GIỎI

của bà VÂN-ĐÀI

Một cuốn sách nói về gia-chánh trong có hơn 500 món ăn và nhiều thực-dơn cơm Tây, Ta, Tàu. Viết rất rành mạch, dễ hiểu, người nào dù không biết nấu nướng bao giờ, cũng có thể cứ theo phương pháp chỉ bảo trong sách là làm được.

Răng Đen

Tiểu thuyết dài đầu tiên của cô ANH-THƠ.

Tả đời sống âm-thầm, hy sinh, nhẫn nại của người đàn bà xưa

CẢ BA CUỐN NÀY ĐỀU DO NHÀ NGUYỄN-ĐU ĐƯỜNG 206 BIS SỐ NHÀ 11

XUẤT-BẢN — AI MUA XIN VIẾT GIẤY VỀ

CÁCH LÀM ĐỒ HỘP

Làm đồ hộp theo nghĩa thông thường là bỏ một thực phẩm vào trong hộp và giữ cho thực phẩm ấy khỏi hư, thối, trong một thời gian.

Làm thế nào để giữ khỏi hư thối. — Theo khoa học ngày nay thì có ba phương pháp.

- 1') Dùng sức nóng.
- 2') Dùng hơi lạnh.
- 3') Dùng thuốc (sát trùng)

1') *dùng sức nóng* — Trong các thực phẩm đều có những chất dễ lâu thì thối. Sự hư thối ấy theo khoa học là do những vi trùng. Vậy nay muốn cho khỏi hư thối tất phải giết hết vi trùng. Dùng nhiệt độ cao là một phương pháp. Nhưng có điều này trở ngại: Nhiệt độ càng cao, chất bổ của thực phẩm càng bớt, có khi nhiệt độ cao quá, thực phẩm trở nên hoàn toàn vô bổ.

Vì sự trở ngại đó nên các nhà khoa học chuyên môn đã khổ công nghiên cứu trong bao nhiêu năm trời đến ngày nay mới tìm được một phương pháp rất tiện vừa trừ diệt được vi trùng vừa giữ cho thực phẩm còn nguyên chất bổ. Thực hành phương pháp ấy có hai cách:

a) Cho đồ ăn vào hộp, đậy nắp rồi hàn cho thật kín nhưng phải để một lỗ nhỏ ở trên nắp đoạn bỏ hộp vào nồi nước (chỉ đổ nước

(Trả lời bà Võ-kim-Dung)

đến gần nắp hộp thôi) đun sôi trong 1 giờ đồng hồ, đem hộp ra hàn kín lại. Cách này thông dụng cho mọi gia đình muốn trữ ít thực phẩm chứ trữ nhiều thì phải dùng phương pháp thứ hai.

b) *Phương pháp này các nhà kỹ nghệ thường dùng:* Sau khi cho thực phẩm vào hộp, người ta hàn kín nắp lại. Muốn rõ hộp có kín không người ta đem hộp ngâm dưới nước, hộp nào còn thăng thì có bọt nổi lên. Khi đã hàn kín hộp, người ta dùng cách ép có áp lực (sous pression). Hấp cách này phải một cái nồi hấp riêng (auto-clave) nồi có thể có những nhiệt độ cao hơn 100 độ, rồi tùy theo thực phẩm đựng trong hộp là món gì (thịt thì 120 độ, cá 180 v. v.) người ta cho nhiệt độ cao hay thấp.

Dùng hơi lạnh. — Phương pháp dùng hơi lạnh không thông dụng mấy vì vừa đắt tiền (phải có máy) vừa không chắc chắn giữ được khỏi hư, thối trong một thời kỳ lâu.

Dùng thuốc sát trùng. — Phương pháp này lại càng lỗi hơn nữa. Nếu người dùng không tinh ý có thể xảy ra nhiều tai hại: dùng nhiều thuốc quá làm thực phẩm trở nên độc. Rất nhiều chánh phủ trên thế giới đã ra lệnh cấm dùng phương pháp thứ ba này.

Hộp làm bằng gì

Phần nhiều hộp làm bằng sắt tây (ter blanc) đã chắc hơn lại chịu được sức nóng. Có khi người ta dùng những chai lọ thủy tinh song phần nhiều chỉ để đựng hoa quả, vì những thực phẩm ấy có thể không hư, thối nếu được hấp tới nhiệt độ 90, hoặc 100. Cho nhiệt độ cao hơn nữa, lọ, chai bị nổ ngay.

Không có autoclave, làm thế nào cho nhiệt độ hơn 100

Nhiều chị em muốn làm đồ hộp, song chỉ đun được nước sôi đến 100 độ mà với độ này những đồ của chị em (như thịt, cá, đậu) cần tới 120 độ mới trừ hết vi trùng thành thử chị em phải khoanh tay. Vậy chúng tôi xin bày cho chị em cách này để chị em thể với một cái nồi — hoặc đất, hoặc đồng — đun được nước sôi tới 120 độ!

Muốn cho sôi tới 110 độ thì mỗi lít nước đun, chị em bỏ vào 400 gr muối ăn.

Muốn cho sôi tới 120 độ thì bỏ vào nước một chút nitrate de potasse:

KỲ SAU: Cách làm hộp sữa, trái cây, cà chua.

Farine La biche

HYGIÉNIQUE
NOURRISSANTE

Aliment complet
pour vieillards,
convalescents
et enfants

QUAN NIỆM VỀ NHAN SẮC

(Tiếp theo)

Trách nào người họ không là biểu hiệu một bông hoa đủ sắc đủ hương. Và họ đã nắm được cái bí quyết chinh phục lòng nam nhi, mạnh mẽ hơn cả, thanh cao hơn cả. Người ta đã nghiệm rằng người có tâm hồn phong nhã thượng đẳng thì cái khí vị giác rất tinh tường và hay xúc động vì khí vị giác nhiều hơn. Cho nên dẫu cùng Thân Minh người ta hay dùng hương quy, trầm tốt. Thân Minh chỉ lấy khí vị giác mà hưởng thụ hương thơm. Người mỹ nhân có hương thơm tức là có ưu điểm quý nhất về nhan sắc vậy.

Đàn bà Tàu ngoài sự sống

ướp da thịt áo quần để tạo lấy mùi hương, họ còn ướp hơi miệng cho hơi thở thơm tho. Ta đừng nghĩ chỉ có văn chương mới hoa mỹ kiểu sức khi tả «lời lời châu ngọc hàng hàng gấm thêu» hay «hoa cười ngọc thốt» đâu. Sự thực cũng đúng như thế. Mỹ nhân khi mở miệng nói mùi thơm thoang thoang bay theo lời nói thể chẳng phải hoa cười, ngọc thốt ru? Dương-Quý Phi muốn hơi miệng thơm thường ăn trái vải do hàng ngàn sĩ tốt chuyên nhau mang từ các nơi lại. Còn thường ra các mỹ nhân Tàu, chẳng có ngàn sĩ tốt hầu hạ dưới chân thì chỉ dùng hạt đậu khấu mà ngậm.

Vấn đề tài sản

(Tiếp theo)

chung thì người vợ được một phần ba tài-sản chung, còn người vợ có ngoại tình mà bị ly-hôn thì không được một phần nào trong tài sản chung cả.

3.) *Giá thú bị hủy.* — Trong các trường hợp giá thú bị hủy (ví dụ như trai gái bị ép duyên, hoặc con trai chưa đủ 18 tuổi, con gái chưa đủ 15 tuổi mà lấy nhau, tại sau có thể xin hủy giá thú đi vì không hợp lệ) tài-sản chung cũng thanh-toán như khi hai vợ chồng ly-hôn.

4.) *Chồng đi vắng lâu ngày không ai biết là hiện ở đâu, không biết sống hay đã chết.* — Gặp trường hợp đó (pháp luật gọi là thất tung), người vợ ở vậy một mình thì được thay chồng quản lý tài-sản chung; nhưng nếu đi tái-

giá, thì tài-sản chung sẽ đem thanh toán như khi ly-dị.

Trong tất cả các trường hợp trên đây, khi vợ hoặc chồng được hưởng cả hay một phần tài sản chung, thì cũng phải chịu cả hay một phần nợ chung; đó chỉ là một điều hợp với sự công bằng.

IV Kết luận

Vấn đề tài-sản giữa vợ chồng là một vấn đề khó giải quyết. Nguyên văn đề đó đã phức tạp sẵn rồi, các bộ luật của xứ ta về chỗ này lại không được đầy đủ và hợp nhất: chỉ có bộ Dân-luật Bắc-kỳ là nói khá nhiều về chế độ hợp nhất tài-sản, còn Dân-luật Nam-kỳ và Dân-luật Trung-kỳ không nói tới, hoặc nói sơ sai qua, hoặc đặt ra những lệ khác với Dân-luật Bắc-kỳ. Thành ra về vấn đề này cũng như về nhiều vấn đề khác, các luật gia đều ước mong có một Bộ Dân-luật đầy đủ và rõ rệt chung cho cả Trung Nam Bắc ba kỳ.

PHẠM CÔNG DŨNG

NHÀ XUẤT BẢN

Con
Tâm

SÁNG LẬP MÙA THU NĂM
NHÂM-NGO

31 Route de Hue Hanoi

Chuyên xuất - bản những
cuốn sách :

Hay và Đẹp

Cuốn sách đầu tiên
HAY và ĐẸP vô cùng
của nhà xuất - bản

Con Tâm :

MƯỜI BÀI

TÂM-SỰ

Tập thơ tâm-sự của
NGUYỄN BÌNH có hai
phụ bản tuyệt-mỹ của
họa - sĩ Nguyễn Đức-
Nùng.

Giá bán 1\$00. Các bạn
đặt tiền trước đều được
những cuốn có chữ viết
và tên ký của tác giả. Có
in riêng 30 cuốn thượng
hạng trên giấy lụa nỉ, bìa
thiệp vàng và có ảnh
tác-giả.

Giá đặc - biệt 10\$00
dành riêng cho các bạn
đặt mua trước.

THƯ TỪ VÀ NGÂN PHIẾU
GỬI CHO :

Ông Bùi Văn-Đạt

45, Bđ. Đông - Khanh

HANOI

THANH HU'ONG

48, Phố Phúc-Kiến Hanoi
HIỆU BÁNH KHÉO NHẤT
HANOI. ĐỦ CÁC THỨ BÁNH
MÚT LỐI TA, NHẬN
LÀM BÁNH Đám CƯỚI.

Quý-bà, Quý-cô

Muốn có giấy nhung
tốt, kiểu đẹp và dễ
đi, xin mời lại hiệu:

QUE-HIEN

36, Phố Hàng Bò, 36
HANOI

THUỐC

LY

CON
CHIM

CHỈ 1 LIỀU 0.15
UỐNG THẬT GIÊ

CHIU HOAC
KHOI NGAY

Vũ-dình-Tân

178, Lạch-Tray - Hải-Phòng
(Tổng phát hành)

Đã nhận được mandat của quý
vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ

Cô Hoàng-mai-Thanh (Linh-cảm)
cô Nguyễn-thị-Kim - Cúc (Dalat)
ông Trần-hữu-Trung (Long-thành)
cô Huỳnh-huê-Mỹ (Rạch-giá) bà
Trần-ngọc-Lien (qui-nhơn) maison
Thịnh-Đức (Thái nguyên) Cô Tuyết
Nga (Fort Bayard) bà Trần-văn-
Bản (Vinh) bà Nguyễn-ba-Chương
(Lần thơ) bà Lâm-Phước-Lương
(Tra-vinh) maison Photographie
Artistique (Thanh-hoa) bà Nguyễn
tiên-Đại (Lạng-sơn) bà Nguyễn-
ngọc-Điện (Nam-dịnh) bà An (phủ-
nhò quan) cô Dương-hoa-Phượng
(Phan-thiết) cô Lê-thị-Phú (Tây-
ninh) ông Viên-văn-lạc (Paksé)

CÔ TUYẾT-NGA (Fort Bayard). —
Hạn báo của cô đến 15-5-43 mới
hết.

Bà TRẦN-VĂN-BẢN (Vạn-phần). —
Hạn báo của bà đến 10-5-43 mới
hết, tính 6 tháng theo giá cũ, 6
tháng theo giá mới.

T. B. Đ. B.

Giới thiệu sách

Chúng tôi vừa nhận được cuốn:
« Tiếng lòng » xuất bản ở saigon
của ông Sơn-Khanh gửi tặng; vậy
xin cảm ơn tác giả và giới thiệu
cùng bạn đọc.

T. B. Đ. B.

Chuyện riêng

(Tiếp theo)

Không lấy cái diên đình mệnh
cứ lấy ngay lẽ thường của loài
người, cũng đoán được rằng từ
nay bà không thể gặp được người
chồng theo như ý bà muốn đâu.
Bà nên thành thật can đảm nhận
rõ cái cảnh ngộ của bà: đã trải ba
đời chồng, tấm thân bà không còn
được quý giá như thân người con
gái, người đàn ông nào lấy bà cũng
một là bòn của, hai là lấy theo cái
lối chơi bởi chứ không phải mong
chuyện ăn đời ở kiếp. Vậy thì đầu
bà còn thanh xuân bà cũng nên
coi như đã tắt lửa lòng ở vậy mà
hầu hạ mẹ già. Bà lo sau này không
chỗ tựa nương tôi xin hiến bà
một cách để bà khỏi cái cảnh cô
độc có quả: bà nên nuôi đứa con
nuôi. Bà đã sẵn của bà, nên tìm
con cái nhà nghèo còn mẩu sữa
mà nuôi nấng nó, rồi bà sẽ thấy
như một sự nhiệm màu: giữa bà
và đứa con nuôi sẽ nảy lên một
tình thân ái không khác gì tình
mẹ con ruột thịt. Con đấy tức là
chỗ nương tựa đấy.

Người đàn bà may được trở
phụ bầm không phải chỉ có thể
sống được với người đàn ông. Hễ
rời người đàn ông ra là cô quả
cô độc đâu. Cái đời người đàn bà
phải chia ra hai thời kỳ: thời kỳ
thứ nhất chỉ sống với tình của
người đàn ông, thời kỳ thứ hai
sống với tình làm mẹ. Bà nay đã
đến thời kỳ làm mẹ chứ không còn
ở cái thời kỳ làm vợ nữa. Bà nên
tìm con đừng nên tìm chồng!

THU-LINH

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud - Hanoi

(Điện số Hai-VI)

CHỮA CAC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA-LIỆU BỆNH ĐAN-BÀ

... « Thiếu-niên là tương-lai của quốc-gia, hương-hoa của chủng-tộc, thiếu-niên nước ta như vậy, tương-lai chúng ta ra sao ?. Không cần trả lời, chỉ nghĩ đến cũng cay đắng lắm rồi » ...

Lời tâm-huyết này trích trong bài tựa của bà ĐAM-PHƯƠNG đề cuốn :

GIÁO-DỤC NHI-ĐỒNG

Do bà viết và nhà in Lê-Cường xuất-bản. Sách dày 200 trang, có ảnh tác-giả và tựa của ông PHẠM-QUỲNH. Giá bán mỗi cuốn : 1\$50.

Editions LÊ CUONG
75, RUE PANIERS — HANOI

KHẮP ĐÔNG-DƯƠNG

Ra đời trước nhất ở Đông-Dương, phương thuốc ho lao
bora máu hay ho đàm
là phương thuốc gia truyền cụ Trịnh Hải-Long (nội tổ ông đốc-học Hào). Có hai thứ : 6\$00 và 4\$50.

AI CŨNG BIẾT...

Sự công hiệu của Nước Cốt Sâm Cao-ly (con sâm chưa lấy nước cốt). Đại tài bổ dưỡng người già yếu, thanh niên Nam Nữ gầy ốm, bạc nhược. Ve lớn 6\$00 Nhỏ 4\$90. Xa mua gửi mandat
Ông :

TRINH VĂN HÀO

110, Rue de Vassoigne — Tânninh — Saigon

THUỐC NHẬT

MỆNH

CHI MẪU

Chữa bệnh đàn bà

Thuốc « Mệnh chi mẫu » của Nhật, dù người khiếp sợ sự uống thuốc đến đâu, dùng cũng được hài lòng. Thuốc chuyên chữa nh
bệnh ở đàn bà :

« Kinh hành không ngày, lúc hành kinh bụng, kinh bế, các chứng hư lạnh, thiếu huyết, băng lậu, rức đầu, chóng mặt. Các bệnh ở tử cung như sích-bạch-đái-hạ, màng tử-cung nóng, hoặc trong tử-cung nóng rần và xưng đau. Các bệnh không thai dưng, tiểu sản, sinh sản khó, tha tiền sản hậu, gầy yếu, vàng da, điều là thuốc chuyên môn.

Đàn bà ho lao, hoặc ho sản hậu điều có thuốc Nhật riêng để dùng.

HỎI MUA TẠI :

Phòng thuốc

Chữa Phổi

15 HÀNG BÈ (RADEAUX)
HANOI TÉL. 1630

Ở xa mua lĩnh hóa giao ngay.

⊗ Cần nhiều Đại lý ⊗

BAO THANH NGHI

(Do một nhóm thanh niên trí thức chủ trương gồm có các Văn-gia, luật-gia, giáo-sư, bác-sĩ, dược-sĩ, họa-sĩ, nhạc-sĩ,

TRONG SỐ 1 OCTOBRE 1942 CÓ NHỮNG BÀI:

Việc lập một nền học cổ điển Á-Đông ở Đông Dương Vũ đình-Hòe

Dục Xuân-Thu Nhã lập thông thường và chiến tranh giữa người Hòa-lan và xứ ta

Nguyễn Thiện Lâm

Phải chăng Guelltin là người phát minh ra máy chày

Phạm Trinh Cán

Những phương pháp của chính phủ để chống lại sự tăng giá hàng

Đỗ đức Dục

Tam bách dư niên bậ

Đào duy Anh

Từ lối « thậm xưng » đến cách trào phúng bằng lối « ngoa ngữ » trong Ca dao

Vũ bội Liên

Nhân một cuộc đấu phiếu chọn 10 cuốn sách Việt Nam có giá trị

Diệu Anh

Tập thơ vịnh Kiền của Hà tôn Quyền

Trần văn Giáp

Khách trú và vấn đề gạo tại Nam Kỳ

Ta như Khuê

Nữ thanh niên câu lạc bộ

Đặng thị Hòa

Distributeur

LUXDOR

36

BOULEVARD
Gia Long
Hanoi

Trắng ngà

Là thứ thuốc giữ men răng, trừ sâu răng, hợp vệ sinh, đánh răng trắng như ngà, đánh luôn từ trẻ đến già, răng không bao giờ hỏng, thật giúp ích các bà, các ông.

Hộp 64 grammes đánh được 32 lần, giá 0\$30, có bán tại các đại lý Dầu-chối Hòa-kỳ và Phòng tích Con chim, Cần Đại lý các tỉnh, hỏi :

AN HA 13 rue du Cuivres Hanoi

Vũ Đình - Tân

178, Lạch-tray — Haiphong
(Tổng phát hành)

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XỒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Không nên bỏ tiền và đem da mặt của mình để thí nghiệm những hiệu phần lạ

QUÍ BÀ, QUÍ CÔ CHỈ NÊN DÒI

PHẦN MURAT hay là phần **SUPER-MURAT**

Hai thứ phần có tiếng và đã được lòng tất cả phong-lưu phụ-nữ

Có bán ở các cửa hàng lớn

Phần MURA giá 1\$50

Phần SUPER-MURAT giá 2\$50

Tổng-phát-hành Bắc-Kỳ. Ai-Lao Etablissements VẠN-HÓA 8 Rue des Cantonnais Hanoi

MAccurt S